

Arrest

nr. 264 210 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische Arabier te zijn, geboren in X (Basra, Zuid-Irak) op X 1994. Uw vader stierf voor uw geboorte na een werkongeval. Uw moeder hertrouwde hierna en kreeg met haar nieuwe man vier kinderen. U groeide op in het huis van uw grootouders en de laatste jaren in Irak woonde u bij uw oom langs vaderskant. Desondanks onderhield u altijd een goede relatie met uw moeder, stiefvader, stiefbroers- en zussen. U ging tot het vijfde middelbaar naar school en stopte uit financiële overwegingen. U oefende gedurende een aantal jaar verschillende jobs uit maar begon uiteindelijk in maart 2015 aan uw opleiding binnen het Iraakse leger. U kreeg vier maanden opleiding in het trainingscentrum van Basra.

U werd nadien geselecteerd om bij de technische militaire dienst in Bagdad (Centraal-Irak) een extra opleiding te volgen. U specialiseerde zich in het ontminnen van bommen en explosieven. U verrichte deze job tot uw vertrek uit Irak eind september 2019.

Eind augustus 2019 kreeg u een telefoon van een onbekend nummer. Een onbekende stelde zichzelf voor als een lid van Asaib Al Haq. Deze persoon vroeg u om samen te werken met hen, maar u weigerde dit en verbrak de verbinding. Hierna kreeg u gedurende een aantal dagen nog meermaals oproepen van onbekende nummers, die u telkens weigerde. Op 23 september 2019 mocht u een paar dagen op verlof. U ging met een taxi naar een kruispunt om daar een minibusje richting uw huis in Zubair te nemen. Echter op dat moment stopte een auto met verduisterde ruiten en een symbool van Asaib Al Haq langs de zijkant. De vier inzittenden spraken u aan, vroegen waarom u hun telefoontjes negeerde en zeiden dat u zich naar het Asaib-kantoor in Basra moest begeven. U weigerde weer waarna u werd geslagen. Uw belagers lieten u nog weten dat ze u nog zouden contacteren en lieten u vervolgens achter en vertrokken. Na enige tijd werd u door de inzittende van een langsrijde auto gevonden en naar het ziekenhuis gebracht. In het ziekenhuis werd u behandeld voor uw verwondingen en kwam de politie terplaatse om uw verklaring af te nemen. U werd vervolgens naar het politiekantoor meegenomen om daar uw verklaring te optimaliseren en een politieonderzoek te openen. Uit vrees dat zich leden van Asaib al Haq tussen de politiemannen bevonden durfde u niet de volledige waarheid over de aanval te vertellen. Vervolgens kwam een vriend u halen en hem vertelde u wel de hele waarheid. Hij oordeelde dat het beter was het land te verlaten. U ging die avond terug naar uw oom en sprak met deze vriend af om de dag erop alles te regelen van documenten met het oog op uw vertrek. De volgende ochtend kwam de vriend u ophalen en voerde hij u naar de instantie van paspoorten. U kon mits extra geld in 1 dag een paspoort regelen. Die dag ging u eten bij uw moeder om vervolgens weer naar uw oom te gaan. In tussentijd regelde uw vriend uw vliegtickets en een visum voor Turkije. Gezien dit in Zubair was en niet in Basra durfde u dit niet zelf te regelen daar Zubair een kleinere stad is waar u eventueel zou gezien worden. U ging dan nog een keer naar uw moeder en uiteindelijk sliep u de laatste nacht in Irak bij uw vriend. Hij bracht u ook naar de luchthaven van Basra.

U verliet Irak legaal in de nacht van 26 op 27 september 2019 via de luchthaven van Basra. U reisde via Turkije naar Griekenland. In Griekenland werd uw valies gestolen waardoor u alle originele documenten verloor. Er werden u vanuit Irak nog enkele originele documenten opgestuurd. U reisde vervolgens verder via de Balkanroute naar België. U vroeg internationale bescherming aan in België op 28 juli 2020.

Na uw vertrek zou u zijn veroordeeld omwille van desertie. U kreeg rond april 2021 via een vriend in Irak een kopie van het vonnis aangaande uw veroordeling opgestuurd.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: 2 opleidingsattesten van het leger (origineel), woonstkaart (origineel), boekje van een winkel betreffende aankoop van militair materiaal (origineel), kieskaart (kopie), Irakees paspoort (foto 1ste pagina), Irakese identiteitskaart (kopie), Irakees nationaliteitsbewijs (kopie), legerbadge (kopie), foto's van u tijdens uw werk (print), politieverklaring (kopie), bewijs van tewerkstelling (kopie) en de enveloppe waarin uw originele documenten later naar u gestuurd werden (origineel) en uittreksel van uw vonnis van desertie (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

U verklaarde Irak verlaten te hebben naar aanleiding van bedreigingen van de militie Asaib Al Haq. U vreest bij terugkeer vermoord te worden door hun daar u niet inging op hun vraag tot samenwerking.

Daarnaast vreest u ook vervolging omwille van uw desertie => vermelden in feitenrelaas (CGVS1, p. 26).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit heeft voorgelegd. U legde enkel een foto voor van de eerste pagina van uw paspoort en onduidelijke kopieën van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. Dient echter te worden opgemerkt dat de authenticiteit van dergelijke stukken niet kan worden nagegaan en er derhalve geen bewijswaarde kan worden aan toegekend. U verklaarde niet in het bezit te zijn van enig origineel document omdat deze gestolen zijn in Griekenland (CGVS1, p. 13). U kan echter deze blote bewering niet staven. Evenmin kan u uw bewering dat u volgend op de diefstal klacht zou hebben ingediend, aantonen. Ter vergoelijking beperkt u zich voorts tot de eveneens loutere bewering dat u nooit een kopie van de klacht gekregen heeft (CGVS2, p. 3). Dit is toch opmerkelijk temeer daar de vraag kan gesteld worden waarom u überhaupt de moeite zou doen klacht in te dienen als u hier dan toch geen bewijs van krijgt. Het nut van het indienen van een klacht is immers n t gelegen in het feit dat u enig bewijs in handen heeft niet langer in het bezit te zijn van uw originele documenten. Zeker gezien het hier om uw originele identiteitsstukken gaat is het des te belangrijker om dergelijk bewijs van diefstal in handen te hebben, dit voor het geval uw identiteitsstukken zouden worden aangewend bij malafide praktijken. Uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit  n uw weinig overtuigende verklaring in een poging uw overmogen te rechtvaardigen, doet het vermoeden ontstaan dat u uw originele documenten achterhoudt om zo bepaalde relevante informatie verborgen te houden. Dit is niet ernstig. Dat u aldus effectief op de door u voorgelegde documenten vermeldde 'M.A.' bent, is niet aangetoond. Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang binnen de procedure 'internationale bescherming'. Uw nalatigheid hieraan te voldoen, houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Dit terzijde, dat u als militair werkzaam was wordt vooralsnog niet betwist. Echter, dat u binnen de uitoefening van uw job problemen kende met Asaeb ahl Haq die u wilde rekruteren, u omwille van deze problemen geen andere uitweg zag dan desertie  n vervolgens omwille van deze desertie werd veroordeeld, kan niet worden weerhouden.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet in staat bleek aan te geven waarom n t u gekozen werd door de militie om met hen samen te werken. U slaagde er niet in éénduidige verklaringen hieromtrent af te leggen  n u bleek bovendien niet verder te komen dan het uiten van loutere beweringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u ervan uitging dat de militie u contacteerde omdat u de enige uit Basra was die werkte bij de militaire ingenieurs- / ontmijningsdienst (CGVS1, p. 18). Dit is overigens niet ernstigs. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud veronderstelde u dat zij net u wouden omdat u in contact stond met internationale bedrijven, dat milities tegen deze buitenlandse inmenging zijn en daarom informatie hieromtrent wouden krijgen (CGVS2, p. 9). Bovendien verklaarde u in het kader van uw tweede onderhoud ook uitdrukkelijk, en dit in tegenstelling tot wat u eerder liet optekenen, helemaal niet de enige in Basra te zijn die expertise in 'ontmijnen' had, jullie bestonden namelijk uit een grote eenheid die exact dezelfde taken uitvoerde (CGVS2, p. 10). Bovenstaande ambigue verklaringen doen reeds de wenkbrauwen fronsen.

Daarnaast is het hoogst opmerkelijk dat militieleden u zomaar zonder meer zouden hebben gevraagd met hen samen te werken. Logischerwijs kan verondersteld worden dat zij eerst zouden gepolst hebben naar uw mening om zo een duidelijk zicht te krijgen op uw potentiële loyaliteit. Des te meer daar u lid was van het Iraakse leger, i.e. deel van de overheid, die strijdt tegen de milities. Hiermee rekening houdende is het des te bevreemdend dat zij niet eerst zouden getracht hebben duidelijk zicht te krijgen op uw eventuele houding ten aanzien van de milities. Als deel van de veiligheidsdiensten is het immers niet ondenkbaar dat u zou toezeggen om met hen samen te werken, louter en alleen om hen vervolgens, in het kader van uw werk, te kunnen onschadelijk maken. In dezelfde lijn mag het ook verbazen dat de militieleden u, nadat ze u zouden hebben afgeranseld toen u met verlof ging, duidelijk meedeelden dat ze zouden terugkomen wanneer de Hadj uit Bagdad zou arriveren (CGVS1, p. 21). Zo gaven zij u niet alleen kans aan hen te ontkomen doch liepen hierbij opnieuw risico dat u mogelijks de autoriteiten, veiligheidsdiensten of uw eigen eenheid zou inlichten om hen te kunnen oppakken. Dat leden van een militie op een dergelijke amateuristische manier zouden te werk gaan, is volstrekt onaannemelijk.

Uw verklaringen en gedragingen volgend op die ene telefoon die u kreeg missen voorts ook elke consistentie. Zo verklaarde u dat het eerste telefoontje dat u kreeg een onbekend nummer betrof. U werd nadien nog een aantal keer opgebeld door onbekende nummers maar nam niet op (zie CGVS1 p. 16 en CGVS2, p.8). Waarom u besloot die volgende onbekende telefoonoproepen niet te beantwoorden is niet duidelijk. U stelde dat u dacht dat het om dezelfde mensen ging die u opnieuw zouden vragen met hen samen te werken. Dat u hier toen direct dacht dat het om de militieleden gingen die u herhaaldelijk probeerden te bereiken, mag verbazen. Immers, zoals u zelf verklaarde nam u het eerste telefoontje niet serieus, het was een vriendelijk gesprek, u werd voordien ook vaak door onbekende nummers gecontacteerd én het betrof hier dan vaak vrienden van u die een nieuw gsm-nummer hadden (zie CGVS1, p. 16, CGVS2, p. 13 en supra).

Hierbij is het ook minstens bevreemdend te noemen dat u uw eigen eenheid niet op de hoogte stelde van het telefoontje dat u ontvangen had. Evenmin polste u bij uw collega's of zij ook dergelijke telefoons ontvangen hadden (CGVS2, p. 10). Er kan verwacht worden dat u deze informatie minstens met uw overste zou hebben gedeeld om uzelf en uw legerbasis te beschermen. Zo kon u niet alleen mogelijks zelf informatie krijgen over hoe u zichzelf kon beschermen – mogelijks maakten collega's voorheen reeds hetzelfde mee en was er een plan van aanpak om hiermee om te gaan – doch ook uw collega's de kans bieden voorzorgsmaatregelen te treffen ingeval ook zij mogelijks zouden gecontacteerd worden.

Tegelijkertijd durfde u ook niet aan uw eenheid te vertellen wat er gebeurd was omdat u bang was dat er vragen zouden gesteld worden en hierop een onderzoek zou gestart worden, wat alles zou verergeren (CGVS2, p. 10). Tevens vreesde u dat er misschien wel iemand van uw eenheid geïnfiltreerd was bij de milities waardoor u het ook liever niet vertelde (CGVS2, p. 12). Het rijmt dan ook niet dat u de dreigtelefoons enerzijds maar weinig speciaals vond maar tegelijkertijd dit aan niemand durfde te vertellen uit angst voor verder onderzoek en eventuele infiltratie van militieleden.

Uw beslissing om de onbekende telefoons niet meer op te nemen en niemand van uw eenheid in te lichten staat voorts ook in schril contrast met uw beslissing de kazerne te verlaten en een aantal dagen met verlof te gaan. Immers, door het niet meer aannemen van de onbekende telefoons wilde u vermijden alsnog door de militie te worden lastiggevallen, maar u zag er geen graten in de beveiligde kazerne te verlaten en met verlof te gaan. Dit is des te opmerkelijker temeer u ook aanhaalde dat er in Irak gevallen gekend zijn van officieren, politie die (vermoedelijk) door Asaeb Ahl Haq vermoord werden omdat ze weigerden samen te werken met de militie (CGVS1, p. 24). Bovendien haalde u ook zelf aan dat Asaeb Ahl Haq overal leden heeft, werkzaam bij alle instanties in het land, ook bij u (zie CGVS1, p. 18). Dat er u er aldus op dat moment niet zou hebben bij stilgestaan dat iemand uw doen en laten op het werk in de gaten hield en hieromtrent informatie kon doorgeven aan de militie, is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas. U gaat er immers ook vanuit dat iemand uw telefoonnummer doorgaf waardoor de militie u die eerste keer al kon bellen (CGVS1, p. 18). Dat de 'onbekende telefoontjes' na een aantal dagen ophielden en u pas een aantal weken later met verlof ging, kan hier geen ander licht op werpen.

*Wat uw verlofperiode betreft, zijn uw verklaringen overigens ook niet éénduidig. Zo liet u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud optekenen dat u 23/9 verlof **vroeg** om naar huis te gaan. Jullie zaten toen nog in de verplichte periode om in de kazerne te blijven (zie CGVS1, p. 16). In het kader van uw tweede onderhoud luidde het dan plots dat u het bevel kreeg een aantal dagen verlof te nemen. Zo zijn de regels binnen het leger, zo stelde u (zie CGVS2, p. 8). Opnieuw een opmerkelijke vaststelling. Dat u evenwel niet de mogelijkheid zou gehad hebben dit verlof af te slaan en in de beveiligde kazerne te blijven, dan wel op een later tijdstip met verlof te gaan, toonde u niet aan.*

Het geheel van bovenstaande ondermijnt in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Bijgevolg komt ook de waarachtigheid van de aanval op uw persoon in het gedrang. Zulks blijkt bovendien ook uit volgende.

Zo verklaarde u bij DVZ dat er vier mannen uit een geblindeerde auto kwamen, u uitscholden en vervolgens op uw gezicht begonnen te slaan (DVZ-vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat alle 4 de inzittenden uitstapten, maar dat de chauffeur en de verantwoordelijke naast hun deur bleven staan. De verantwoordelijke gaf vervolgens het bevel aan de twee anderen u in elkaar te slaan (CGVS1, p. 22). Waar u tijdens uw DVZ-interview voorts met geen woord repte over wapens verklaarde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud dat de verantwoordelijke gewapend was en u zelfs al dreigend onder schot hield alvorens u met rust te laten (CGVS1, p. 16).

Bovenstaande doet bijkomend in ernstige mate afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweringen. Er kan immers verondersteld worden dat u duidelijk en op een éénduidige manier zou kunnen aangeven wat u precies meemaakte, en dit van bij aanvang van uw (eerste) gehoor, indien de feiten waarvan u melding maakt de waarheid bevatten.

Dat de militieleden over uw precieze verlofregeling, i.c. datum en uur waarop dit inging, werden ingelicht door Asaeb-leden die geïnfiltrerd waren op uw dienst / werk, en aldus op die manier wisten waar en wanneer ze u konden onderscheppen (zie CGVS1, p. 18), betreft bovendien een loutere bewering die u niet kan staven.

Dat u een kopie voorlegde van de klacht die u indiende bij de politie nadat u zou zijn aangevallen, kan ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Zoals hierboven reeds aangehaald is niet aangetoond dat u de in de politieverklaring aangehaalde 'M.A.' bent. U legt voorts louter een kopie voor van de betreffende politieverklaring. Het originele zou zich ook in de tas bevonden hebben die werd gestolen in Griekenland (zie CGVS1, p. 13). Dienaangaande kan verwezen worden naar wat hierboven reeds werd aangehaald. Los van het feit dat aan kopieën sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend, gezien dergelijke stukken makkelijk te vervalsen zijn, moet voorts worden opgemerkt dat u dit stuk ook geenszins voorlegt in het kader van een waarachtig relaas. Het is bovendien ook algemeen geweten dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde derhalve hoe dan ook quasi nihil is.

Wat er ook van zij, de voorgelegde klacht betreft een loutere weergave van hetgeen M.A. toen verklaarde ten aanzien van de politie doch spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van de feiten zoals toen vermeld.

Verder mogen ook uw gedragingen na het incident met de militie verbazen. Zo verklaarde u in de periode voor uw definitief vertrek uit Irak meerdere verplaatsingen gedaan te hebben. U ging in de paar dagen dat u nog aanwezig was in Basra eerst naar een vriend, dan naar uw oom, dan nog twee keer naar uw moeder om tot slot weer bij uw vriend te gaan. Ook voor het regelen van uw paspoort ging u tot twee keer toe op pad om alles in orde te brengen (CGVS2, p. 5). U verklaarde hier dat u op dat moment nog niet opnieuw door de milities gecontacteerd was. U gaat ervan uit dat ze niet dachten dat u alles voor uw vertrek zo snel zou regelen. Indien u wel al zou zijn gecontacteerd en langer zou gebleven hebben, dan zou het wel gevaarlijk geweest zijn, zo vervolgde u (zie CGVS1, p. 23). Rekening houdende met uw eigen verklaringen dat de militie handlangers heeft binnen elke instantie in Irak (zie supra), houdt het hoegenaamd geen steek dat u er enerzijds niet zou hebben bij stilgestaan dat ze toch mogelijks uw doen en laten in de gaten hielden én u er bovendien geen graten inzag zelf bij de paspoortinstantie langs te gaan voor het aanvragen en afhalen van uw paspoort (CGVS1, p. 14). In dezelfde lijn snijdt het dan ook geen hout dat u geen schrik had om zelf uw paspoort te regelen, maar dan wel uit vrees voor de militie en de problemen een vriend inschakelde om uw visum en vliegticket te regelen. Dat u zich voor uw paspoort naar Basra moest begeven waar niemand u kende terwijl het visum en het vliegticket in Zubair, dat veel kleiner is, moest geregeld worden waar iemand u mogelijks zou herkennen, kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen. Immers, zoals hierboven aangehaald stelt u dat de militie binnen elke instantie geïnfiltrerd is – waarom dit dan niet het geval zou zijn bij de paspoortdienst in Basra is niet duidelijk – en het was ook geenszins uitgesloten dat u zich bij de verplaatsing van Zubair naar Basra aan een controlepost – die effectief geïnfiltrerd zijn door de milities (zie infra) - zou moeten identificeren en bijgevolg alsnog in handen van de militie zou vallen.

Uit niets blijkt echter dat u voorts nog door de militie werd, dan wel tot op heden, wordt gezocht en risico loopt door hen te worden gedood, zoals u beweert (CGVS1, p. 26). Er kan immers verondersteld worden dat zij, ingeval van een waarachtig relaas, alles in het werk zou stellen om zekerheid te hebben of u al dan niet nog aanwezig was voor de komst van de Hady en u eventueel te vinden indien zij u daadwerkelijk, zoals u beweert, kost wat kost wilde inlijven (CGVS1, p. 23).

Dat u naast het feit dat u probleemloos een paspoort kon aanvragen en verkrijgen, ook een visum kon regelen, zonder meer de luchthaven kon bereiken én vervolgens legaal het land kon verlaten via de luchthaven van Basra – waar u, zoals op elke luchthaven, controleposten diende te passeren – is geenszins ernstig indien uw relaas de waarheid bevat.

U bevestigde overigens zelf dat u tijdens de rit van het huis van uw vriend naar de luchthaven effectief checkpoints passeerde. U kende hier geen problemen (CGVS1, p. 14). Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat checkpoints nét

plaatsen zijn die effectief geïnfiltreerd zijn door milities. Dat u uw militaire badge kon voorleggen en zo kon passeren (CGVS1, p. 26) verandert niets aan bovenstaande, want volgens uw verklaringen was de militie op de hoogte van uw functie en wouden ze u nét omwille van uw militaire expertise rekruteren (CGVS1, p. 18). Dat u aldus de keuze maakte legaal te vertrekken én bovendien probleemloos kon vertrekken via de checkpoints spreekt boekdelen. Het mag duidelijk zijn dat dit weerom afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw verklaringen te worden gezocht, en risico loopt te worden gedood, door de milities.

Het geheel van bovenstaande bevindingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging door de Asaeb Ahl Haq.

Wat verder uw vrees omwille van uw desertie betreft – u werd ondertussen veroordeeld en verklaart ingeval van een terugkeer te zullen worden opgesloten voor lange tijd of zelfs te worden terechtgesteld (zie CGVS1, p. 26) - dient opgemerkt te worden dat dit voortvloeit uit uw ongeloofwaardig relaas waardoor ook de waarachtigheid van dit gegeven op de helling komt te staan.

Dit wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u hierover met geen woord heeft gerept tijdens uw DVZ interview. U verklaarde letterlijk nooit veroordeeld geweest te zijn door een rechtbank (DVZ vragenlijst, vraag 3.1). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud legde u een kopie voor van het vonnis. Uw vriend in Irak bezorgde u dit document (zie CGVS2, p. 2). Uit een vertaling van dit vonnis blijkt dat u zou zijn veroordeeld in februari 2020 (zie groene map in uw administratief dossier) Nochtans vond uw interview bij DVZ pas meer dan een halfjaar later plaats, namelijk in oktober 2020 (zie DVZ vragenlijst). U heeft tot op heden contact met uw vriend (CGVS1, p. 18). Dat u aldus op het moment van uw interview bij de DVZ nog niet zou geweten hebben dat u veroordeeld was, is volstrekt onaannemelijk. Indien u daadwerkelijk omwille van desertie werd veroordeeld, kan dan ook logischerwijs verondersteld worden dat u dit element ook reeds bij de DVZ zou hebben aangebracht. Ook al zou het aannemelijk zijn dat u op het moment van uw interview bij de DVZ nog niet op de hoogte was van uw veroordeling, quod non, dan nog kan verondersteld worden dat u minstens uw vrees voor de eventuele gevolgen van uw desertie zou hebben kenbaar gemaakt. Immers, u werkte als militair en uit uw verklaringen blijkt dat u heel goed op de hoogte bent van de regelgeving omtrent desertie (zie CGVS2, p. 5 en 6). Indien u daadwerkelijk desertie pleegde wist u al op het moment van uw vertrek uit Irak welke gevolgen dit voor u, als militair, kon hebben. Dat u aldus bij de DVZ hierover met geen woord repte én bovendien ook pas op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, d.d. januari 2021, dit element voor het eerst aanhaalde is voltrekt onaannemelijk ingeval van een waarachtig relaas.

U werd bovendien bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd hoe het interview bij DVZ verlopen was en of alles correct genoteerd werd. Ook werd u nog uitdrukkelijk gevraagd of u nog vragen of opmerkingen had voor het persoonlijk onderhoud van start ging. U had aldus meermaals de kans uw desertie en veroordeling, minstens uw vrees voor een potentiële veroordeling, aan te brengen. Uw nalatigheid dienaangaande is geenszins ernstig.

Er rust op u, een verzoeker om internationale bescherming, immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties van het land waar u om internationale bescherming verzoekt, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Dient tot slot nog te worden opgemerkt dat u niet eens in staat bleek op een éénduidige manier aan te geven welke straf u precies boven het hoofd hangt omwille van uw desertie. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud haalde u aan tot twee jaar en half veroordeeld te zijn (CGVS1, p. 26). Tijdens uw tweede gehoor sprak u plots over zes maanden gevangenisstraf (CGVS2, p. 1). Dit slaat werkelijk alles. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat u toch zelf wel zou weten wat u precies te wachten staat en u aangaande uw beweerde vrees duidelijk en éénsluitende verklaringen zou kunnen afleggen. Uit de vertaling van het vonnis blijkt verder dat u tevens tot een geldboete werd veroordeeld. Hierover repte u op geen enkel moment met een woord. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het overigens ook wel merkwaardig is dat u in het kader van uw tweede onderhoud bij het CGVS aanhaalde tot 6 maanden gevangenisstraf te zijn veroordeeld. Nochtans beschikte u op dat moment reeds over de kopie van het vonnis – uit de vertaling blijkt dat u tot 1 jaar, gevolgd door bijkomend 1,5 jaar, die beiden opeenvolgend moeten worden uitgezeten, werd veroordeeld - dat u werd opgestuurd door uw vriend. Dat u op het

moment dat u het vonnis met vermelding van de precieze strafmaat in handen heeft plots aanhaalt tot 'slechts' 6 maanden te zijn veroordeeld, is weerom niet ernstig.

Dat u een kopie van het vonnis voorlegde kan weerom geen ander licht op werpen op voorgaande. Dient opnieuw te worden benadrukt dat het geenzins is aangetoond dat u de genoemde A.M. bent. Ook hier kan voorts nogmaals worden herhaald dat, gezien u (i) het document niet voorlegt in het kader van een geloofwaardig relaas, (ii) louter een kopie voorlegt en (iii) het geweten is dat alle Iraakse documenten kunnen gekocht worden, de voorgelegde kopie van het vonnis geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen aangaande uw veroordeling.

Zelfs al zou uw vrees voor uw veroordeling naar aanleiding van uw (beweerde) desertie aannemelijk zijn, quod non, blijkt uit de informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

*Ten slotte dient op gemerkt te worden dat hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.*

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan

bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Basra te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irakof> <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah.

Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF geviséerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgefallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf

of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Basra in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. De DHL-enveloppe toont louter aan dat u post ontving, niets meer en niets minder. Wat de overige stukken betreft die allen op naam van M.A. staan dient tot slot nogmaals te worden opgemerkt dat u uw identiteit op geen enkele manier heeft aangetoond alsook dat alle Iraakse stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden (zie supra). De prints van foto's van u op uw werk tot slot kunnen hoogstens aantonen dat u als militair werkte, iets wat vooralsnog niet wordt betwist. Deze foto's spreken zich evenmin uit over uw identiteit noch kunnen deze uw identiteit bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, en 48/5 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")."

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen en vervolgingen ondergaan in zijn land van herkomst.

De bedreigingen en vervolgingen hebben plaats gevonden in een gespannen en onstabiele veiligheidscontext in een land waar milities een overheersende rol spelen.

Verzoeker - een in Basra gestationeerde militair - vreest de leden van milizie Asaib Al Haq omdat hij heeft geweigerd om met hen samen te werken.

*De vervolging en vrees voor vervolging van verzoeker - militair die voor het regime werkte - zijn gebaseerd op grond van zijn **politieke overtuiging** in de brede zin. [...]*

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Het is niet betwistbaar, en ook niet betwist door het CGVS in zijn beslissing, dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak in vraag te stellen.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen een of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

[...]

Zoals boven uitgelegd, dient het CGVS dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van een of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikelen 1 tot 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan hem weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Verzoeker is van mening dat de Commissaris generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze heeft uitgevoerd.

Verzoeker is ervan overtuigd dat verwerende partij heeft gepoogd om wat zij als inconsistenties in verzoekers relaas beschouwt, te extraheren om het in zijn geheel aan te tasten. Dit ondanks het feit dat verzoeker integendeel zeer nauwkeurig en overtuigend was en materiele bewijzen heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn verklaringen.

Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4. §2. a) en b). van de Vreemdelingenwet

2.1. Identiteit van verzoeker

Verwerende partij stelt dat verzoeker << geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van (zijn) identiteit heeft voorgelegd >> en concludeert dat zijn nalatigheid om zijn identiteit een te tonen << houdt dan ook een negatieve indicatie in voor (zijn) gehele geloofwaardigheid >> (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoeker betwist met klem deze analyse die getuigt van een flagrant gebrek aan zorgvuldigheid maar ook - en vooral - van een totaal gebrek aan objectiviteit en onpartijdigheid van verwerende partij. Dit gebrek aan ernst en onpartijdigheid lijkt erop te wijzen dat de verwerende partij een vooringenomen en dus vertekende mening heeft over de zaak van de verzoeker.

2.1.1.

*Ten eerste, **op geen enkel moment tijdens de twee persoonlijke onderhouden, heeft de verwerende partij verzoeker meegedeeld dat zij twijfels had over zijn identiteit.***

Pas bij lezing van de bestreden beslissing werd verzoeker op de hoogte gebracht van deze twijfels.

Het spreekt vanzelf dat indien de verwerende partij twijfels had over de identiteit van de verzoeker, het haar plicht was om de verzoeker op dit punt te confronteren en hem aldus in staat te stellen dit toe te lichten.

Naar analogie, zou ze het artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 moeten toepassen. Dit artikel stelt: [...]

In dezelfde zin, is het overbodig eraan te herinneren dat het « Handvest van het persoonlijk onderhoud » (https://www.cgra.be/sites/default/files/brochures/brochure_gehoorhandvest_nl_1.pdf) duidelijk is over de rol van de protection officer die « volgens een resultaatgerichte aanpak » (punt 6) moet handelen met « efficiënte gespreksmethoden » (punt 8) en die de « onwaarschijnlijkheden/tegenstrijdigheden over belangrijke aspecten van het relaas moeten behandeld worden » (punt 10): [...]

Hoewel dit Handvest niet bindend is, geeft het - volgens uw Raad (RvV arrest nr. 242.762 van 22 oktober 2020) wel aan wat het CGVS zelf beschouwt als de richtsnoeren die door de protection officers moeten worden gevolgd.

Door de verzoeker geen kans te hebben gegeven om verklaringen over zijn identiteit te geven, heeft de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht, het artikel 17, §2, van de KB van 11 juli 2003 en het Handvest van het persoonlijk onderhoud geschonden.

2.1.2.

Ten tweede en in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker talrijke originelen en kopieën van documenten overgelegd die zijn identiteit bewijzen.

Hij diende inderdaad de originelen in van:

- zijn nationaliteitsbewijs (stuk 3),
- zijn militair boekje (stuk 4),
- zijn verblijfskaart (stuk 5),
- twee opleidingsattesten van het leger (stuk 6).

Deze documenten werden hem op 26.10.2020 via DHL toegezonden vanuit « Zubair Lane, Basra » (stuk 7).

Op al deze - originele - documenten staan de volledige identiteitsgegevens van de verzoeker en een foto van hem.

Bovendien, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt (« U legde enkel een foto van de eerste pagina van uw paspoort en onduidelijke kopieën van uw identiteitskaarten nationaliteitsbewijs »), heeft verzoeker de origineel - en geen kopie - van zijn nationaliteitsbewijs ingediend. Zijn raadvrouw heeft een kopie genomen en deze ingediend ter ondersteuning van de huidige beroep (stuk 3) en de verzoeker zal niet nalaten het origineel ter terechtzitting te tonen indien Uw Raad dit nuttig acht.

Verzoeker diende ook kopieën in van:

- zijn paspoort (stuk 8),
- zijn identiteitskaart (stuk 9),
- " zijn militaire badge (stuk 10).

Verzoeker bevestigt dat hij de originelen van de laatstgenoemde documenten niet heeft kunnen overhandigen omdat zij in Griekenland waren gestolen.

Hierover, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in Griekenland geen klacht ingediend om het bewijs te verkrijgen dat hij niet meer in het bezit was van de originelen van deze documenten, maar eenvoudigweg om de diefstal waarvan hij het slachtoffer was geworden aan te klagen en om de dader te vervolgen.

Laten wij het voorschrift van de §§ 196-197 van het « Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status » van de Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen in herinnering brengen: [...]

*Als de bewijslast in beginsel bij de verzoeker ligt, moet de verwerende partij het verzoek **met enige flexibiliteit analyseren**. Het is inderdaad aan de protection officier om « alle tot zijn beschikking staande middelen » te gebruiken om een duidelijk beeld van de zaak te krijgen. Met andere woorden, indien verweerder twijfels had over de identiteit van verzoeker, had hij hem daarover moeten ondervragen, quod non in casu.*

Bovendien en in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt (« **U** legde enkel een foto van de eerste pagina van uw paspoort en onduidelijke kopieën van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs »), waren alle door verzoeker overgelegde documenten **perfect leesbaar en dus duidelijk (zie stukken 3 tot 10)**.

Gelet op de talrijke stukken - originelen en kopieën - die verzoeker heeft overgelegd, zijn de verdenkingen van verwerende partij (« Dat u aldus effectief op de door u voorgelegde documenten vermelde 'Muslim Aqeel' bent, is niet aangetoond ») duidelijk ongegrond.

Er bestaat geen enkele twijfel over de identiteit van de verzoeker.

2.2. Problemen met de militie Asaib Al Haq

Verwerende partij betwist de vrees van verzoeker voor de militie Asaib Al Haq op verschillende gronden.

2.2.1.

Om te beginnen, vindt verzoeker het **moeilijk te begrijpen hoe verwerende partij erin slaagt zijn positie als militair bij het Iraakse leger niet ter discussie te stellen** (bestreden beslissing, p. 2: « Dit terzijde, dat u als militair werkzaam was wordt vooralsnog niet betwist. ») **terwijl zij stelt te twijfelen aan verzoekers identiteit** (zie hierboven).

Dit is helemaal niet samenhangend.

2.2.2.

Verzoeker begrijpt evenmin de kritiek van verwerende partij dat hij niet met zekerheid weet waarom hij **persoonlijk gekozen** werd door de leden van de militie Asaib Al Haq om met hen samen te werken.

Aangezien verzoeker **niet op hun uitnodiging heeft beantwoord**, is het niet meer dan logisch dat hij de redenen waarom de militie met hem wilde werken niet met zekerheid kent.

Bovendien, bevestigt verzoeker dat hij vermoedt dat hij persoonlijk werd benaderd door de leden van de militie:

- enerzijds, omdat hij de enige van zijn eenheid (ontmijningsdienst) was die afkomstig uit Basra was:
 - NPO I, p. 18: [...]
- anderzijds, **omdat hij de enige was die veel werkte met internationale/buitenlandse bedrijven die betrokken waren bij het zoeken naar mijnen en bommen en waarover hij dus informatie kon hebben die van belang was voor de militie:**
 - NPO I, p. 18: [...]
 - NPO II, pp. 7 en 9: [...]

Voor het overige en in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft verzoeker nooit gezegd dat hij de enige was in Basra die de functie van ontminner uitoefende, maar dat **hij de enige was die deze functie in Basra uitoefende en die uit Basra afkomstig was**, terwijl de andere leden van zijn eenheid uit andere provincies afkomstig waren (NPO I, p. 18: [...]).

Het is dus inderdaad logisch dat hij, in tegenstelling tot andere leden van zijn eenheid, werd benaderd omdat hij uit het gebied afkomstig is en het dus goed kent.

De vermoedens van verzoeker over de reden waarom hij door de militie werd gekozen zijn dus volledig consistent.

Deze grief is niet relevant.

2.2.3.

Wat het feit betreft dat verwerende partij van mening is dat het onlogisch is dat **de leden van de militie hem hebben benaderd zonder eerst zijn loyaliteit na te gaan**, nog afgezien van het feit dat deze analyse **zuiver subjectief** is en enkel de mening van verwerende partij bindt, houdt verzoeker stand dat hij van mening is dat hij benaderd werd om de **hierboven uiteengezette - samenhangende en dus plausibele - redenen** (enige die uit Basra afkomstig is en enige die met internationale/buitenlandse bedrijven veel werkte).

2.2.4.

*In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, is het logisch dat **verzoeker niet is ingegaan op de gemaskerde oproepen die hij kreeg na de gemaskerde oproep waarin de militie om zijn medewerking vroeg. Ook al voelde hij zich niet bedreigd door dit telefoontje van de militie, wilde hij niet opnieuw door hen gecontacteerd en aangevraagd worden.***

NPO II, p. 8: [...]

Het gedrag van de verzoeker was gewoon logisch.

De analyse van de verwerende partij is, nogmaals, totaal subjectief en deze grief is niet relevant.

2.2.5.

*Wat betreft het feit dat verzoeker **zijn eenheid niet heeft ingelicht** nadat de militieleden van Asaib Al Haq hem hadden opgeroepen om met hen samen te werken, is de analyse van verwerende partij eens te meer slechts subjectief en gericht op haar eigen logica, die niet universeel is.*

*Verzoeker bevestigt dat hij zich tijdens het telefoongesprek van de militie niet bedreigd of bang had gevoeld, aangezien de beller niet agressief of bedreigend was geweest. **In die tijd en tot de aanval op hem (waarover later meer), hoopte hij echt dat het een op zichzelf staand incident was en dat hij door de militie zou worden vergeten.***

Zoals hij echter tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk maakte, als hij zijn superieuren hierover zou inlichten wist hij dat:

- enerzijds, **zou de situatie een omvang hebben aangenomen die hij wilde vermijden** (verhoor, eventueel onderzoek, schorsing van de dienst,...) ;*
- anderzijds, **zou zijn veiligheid meer gevaar lopen**, aangezien de milities in alle staatsorganen zijn geïnfiltreerd - zoals verwerende partij in de bestreden beslissing toegeeft - en Asaib Al Haq dan zeker op de hoogte zou zijn gebracht van verzoekers opzegging.*

NPO II, p. 10 [...]

Het feit dat hij niet bang was voor het telefoontje zelf, betekent niet dat hij zich niet bewust kon zijn van de gevolgen van het melden ervan aan zijn superieuren.

*Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat **een waardeoordeel als: « U hebt dan best een egoïstische beslissing genomen naar uw eenheid toe? » niet thuishoort in een persoonlijk onderhoud**, zoals voorgeschreven door het « Handvest van het persoonlijk onderhoud » (https://www.cgra.be/sites/default/files/brochures/brochure_gehoorhandvest_nl_1.pdf): [...]*

Uit het gedrag en de analyse van de protection officer blijkt opnieuw het gebrek aan onpartijdigheid, objectiviteit en zorgvuldigheid van de verwerende partij.

2.2.6.

*Wat het feit betreft dat verzoeker tijdens **zijn verlof** van enkele dagen eind september **2019** had besloten naar huis terug te keren, herhaalt hij dat hij zich **tot de aanval op hem niet bewust was van de ernst van de dreiging waarmee hij werd geconfronteerd, aangezien de lid van de militie met wie hij aan de telefoon had gesproken, beleefd en niet bedreigend was geweest.***

Hij hoopte en dacht oprecht dat de militie hem zou vergeten als hij zich gedeisd hield.

*Er dient aan herinnerd dat het **bijna een maand geleden** was dat hij nog gemaskeerde telefoontjes had gehad toen hij op verlof ging.*

In deze omstandigheden, zag hij het gevaar om naar huis terug te keren niet.

Wat betreft het feit dat verzoeker in zijn vrije relaas heeft vermeld dat hij om verlof had « verzocht », terwijl hij later heeft verklaard dat hij « verplicht » was verlof te nemen, bevestigt verzoeker dat hij door zijn meerderen was « verplicht » drie dagen verlof op te nemen (omdat hij wegens de demonstraties te lang in dienst was geweest) en dat hij ook om twee extra dagen had « verzocht » met als argument dat zijn moeder ziek was.

Enerzijds, kan de praktijk van verwerende partij - om bepaalde verklaringen van verzoeker in zijn vrije verhaal, waarin hij zijn verhaal in grote lijnen uiteenzet zonder de nodige details te verstrekken, te extraheren - niet worden gevolgd en getuigt eens te meer van een gebrek aan ernst en zorgvuldigheid bij de analyse van verzoekers zaak.

Anderzijds, opnieuw, spreekt het vanzelf dat indien de verwerende partij twijfels had over de voorwaarden waaronder dit verlot werd opgenomen, het haar plicht was om de verzoeker daarvan in kennis te stellen teneinde hem in staat te stellen om een verklaring te geven. Ter herinnering, is de verwerende partij verplicht om de aandacht van de verzoeker te vestigen op wat zij beschouwt als inconsistent, in overeenstemming met het artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003.

2.2.7.

Bovendien, kan de realiteit van de **aanval op verzoeker** niet ter discussie worden gesteld op de enkele grond dat er twee tegenstrijdigheden - die in werkelijkheid geen tegenstrijdigheden zijn - bestonden tussen de verklaringen die hij bij de DVZ en die bij het CGVS heeft afgelegd.

Er dient worden toegegeven dat dit argument van de verwerende partij - dat erin bestaat te wijzen op vermeende tegenstrijdigheden of lacunes tussen de bij de DVZ ingevulde vragenlijst en de bij het CGVS afgelegde verklaringen - vaak wordt gebruikt.

Indien dit document inderdaad een procedureel document is, lijkt het echter ons **absoluut noodzakelijk rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze gehoren bij de DVZ plaatsvinden** en een zekere soepelheid van de zijde van verwerende partij en Uw Raad te waarborgen. De omstandigheden waaronder de gehoren plaatsvinden zijn immers vaak moeilijk en slordig (lawaaï, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, enz.) en de verzoekers worden onder druk gezet om niet in details te treden. Bovendien hebben verzoekers om internationale bescherming dikwijls nog nooit een advocaat ontmoet, en zij zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen hen worden herlezen, om waakzaam te zijn over wat er in deze vragenlijst staat. In dit verband melden vele verzoekers om internationale bescherming pas later, met name tijdens hun gehoor bij het CGVS, fouten, correcties en omissies in verband met de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen. Bovendien worden zij tijdens hun gehoor bij de DVZ niet bijgestaan door een raadsman, zodat het onmogelijk is te controleren hoe de gehoor is verlopen. Daarom is er behoefte aan flexibiliteit bij de analyse van de inhoud van de verklaringen bij de DVZ.

In casu, bestonden de verzoekers verklaringen bij de DVZ over de aanslag op hem uit een paragraaf van zeven regels waarin hij de essentiële elementen van deze aanslag heeft vermeld, terwijl hij bij het CGVS veel uitvoeriger over de aanslag heeft gesproken, zowel in zijn vrije relaas als in zijn antwoorden op de gestelde vragen:

NPO I, p. 16: [...]

NPO I, p. 22-23: [...]

In deze omstandigheden is het niet meer dan logisch dat verzoeker in zijn verklaringen bij het CGVS veel meer details heeft gegeven.

Deze grief is, nogmaals, totaal irrelevant.

Des te meer dat de verzoeker zeer gedetailleerde verklaringen heeft uitgebracht over deze aanslag (tijdstip, plaats, aanwezig, gedetailleerd gesprekken, nasleep van de aanslag, enz.).

Deze aanval werd door verwerende partij kennelijk niet naar behoren betwist en moet dus als vaststaand worden beschouwd.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. de aanval op verzoeker, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: [...]

Verwerende partij toont echter niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Irak, geen risico loopt om weer de slachtoffer te zijn van bedreigingen en vervolgingen.

2.2.8.

In dezelfde zin. kan de realiteit van **de klacht die verzoeker indiende bij de politie** niet ter discussie worden gesteld op de enkele grond dat zijn identiteit in twijfel wordt getrokken door verwerende partij en dat hij slechts een kopie (en niet het origineel) heeft ingediend.

Eenzijds, is hierboven aangetoond dat **de identiteit van verzoeker** door verwerende partij redelijkerwijs niet in twijfel wordt getrokken en integendeel, gelet op de talrijke overgelegde originele documenten en kopieën, **als vaststaand dient worden aangenomen**.

Anderzijds, heeft verzoeker duidelijk uiteengezet dat **het origineel van zijn klacht** (samen met andere documenten) **in Griekenland was gestolen** (zie hierboven), waardoor hij niet in staat was het origineel in te dienen. Hij acht zich gelukkig dat hij de reflex had om zijn originele documenten te fotograferen (in geval van verlies), waardoor hij **ten minste een kopie van zijn klacht kon indienen**.

Bovendien, indien de ingediende klacht inderdaad een kopie is, **bevat zij nochtans alle elementen** (bureau waar de klacht werd ingediend ; datum van de klacht ; volledige namen, geboortedatum en namen van de ouders van de klager ; adres van de klager ; beroep van de klager ; verklaringen van de klager ; vingerafdrukken van de klager ; officieel briefhoofd ; stempel van de autoriteit ; enz) **waaruit blijkt dat het gaat om een kopie van een authentiek document**.

Ten einde, was verzoeker heel precies over de klacht die hij heeft ingediend zodat het als plausibel en dus vastgesteld moet worden beschouwd:

NPO I, p. 16-17: [...]

2.2.9.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert, was **verzoekers gedrag na zijn aanval**, eens te meer, logisch voor iemand die angsten heeft.

Gedurende de drie dagen dat hij in Irak was, heeft hij **niet thuis geslapen**, maar heeft hij er de voorkeur aan gegeven zich **uit voorzorg te verplaatsen tussen de huizen van een vriend, zijn oom en zijn moeder**. Hij stelt ook dat hij de paspoortaanvraag zelf heeft gedaan omdat de betrokken dienst in **Basra** was. een **grote stad**, en dat hij daar dus minder kans had om snel te worden opgemerkt dan in **Zubair, verzoeker's woonplaats**, die **veel kleiner** is, waar hij een vriend heeft gevraagd om de visum- en vliegticketaanvraag te doen.

Deze grief is irrelevant.

2.2.10.

Verzoeker bevestigt dat hij **het geluk heeft gehad om zijn paspoort te verkrijgen, de verschillende checkpoints te passeren en het grondgebied legaal te verlaten zonder te zijn onderschept door Asaib Al Haa**.

Hij wil er echter op wijzen dat:

- het leger is die verantwoordelijk voor de paspoorten is;
- Irak een land is waar de centrale autoriteit nog steeds tekortschiet en dat duidelijk niet in staat is om in zo'n korte tijd (3 dagen tussen de aanslag en het vertrek van verzoeker) informatie van de ene dienst naar een andere door te geven;
- Irak wordt overspoeld door talrijke milities, die alle verantwoordelijk zijn voor verschillende checkpoints, zodat Asaib al Haq niet aanwezig was op alle door verzoeker gepasseerde controleposten.

Ter conclusie, is het duidelijk dat de argumenten die verwerende partij heeft aangevoerd om de problemen die verzoeker heeft gehad met de milite Asaib Al Haq in twijfel te trekken, duidelijk ontoereikend zijn.

De identiteit van verzoeker werd door verwerende partij niet op geldige wijze betwist en moet om de hierboven uiteengezette redenen als vaststaand worden beschouwd.

Zijn functie - ontmiijner bij het Iraakse leger - werd door de verwerende partij niet in twijfel getrokken.

Verzoeker heeft de feiten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanvoert, uiterst nauwkeurig omschreven.

Hij werd inderdaad tweemaal gehoord door de verwerende partij, die geen tegenspraak in zijn verklaringen heeft gebracht en zich integendeel heeft beperkt tot subjectieve en irrelevante overwegingen.

De door verzoeker aangevoerde vrees met betrekking tot de militie Asaib Al Haq dient als vaststaand worden beschouwd, althans op basis van het voordeel van de twijfel. Verzoeker dient de vluchtelingenstatus krijgen.

2.3. Risico's in verband met de desertie van de verzoeker

Verwerende partij betwist de angst van verzoeker met betrekking tot zijn desertie uit het Iraakse leger op verschillende gronden.

2.3.1.

Verzoeker verklaart dat hij deze vrees **niet aan de DVZ heeft gemeld** omdat hij door de officier bij DVZ werd verzocht om de redenen waarom hij Irak had verlaten te noemen. Hij verwees dus logischerwijze naar de problemen die hij met de militie Asaib Al Haq heeft ondervonden, aangezien het vanwege de problemen met deze militie was dat hij vertrokken uit Irak was.

Zijn angst met betrekking tot zijn desertie is een gevolg van zijn vertrek, maar niet de oorzaak ervan.

Voor het overige, bevestigt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor bij DVZ geen melding heeft gemaakt van het vonnis dat tegen hem werd uitgesproken, omdat **hij op dat moment niet wist dat hij werd veroordeeld**. Pas later bracht zijn vriend hem op de hoogte.

Het is ook duidelijk dat indien hij tijdens zijn gehoor bij DVZ op 01.10.2020 van dit arrest op de hoogte was, zou hij hebben gevraagd om deze beslissing hem via DHL toe te zenden met de stukken die hem op 26.10.2020 vanuit Basra werden toegezonden (stuk 7).

Deze grief is niet relevant.

2.3.2.

Verzoeker betwist dat hij op de tweede zitting 6 maanden gevangenisstraf heeft genoemd.

Hij verklaart dat hij, net als tijdens zijn eerste gehoor (NPO I, p. 26), sprak over een straf van **2 jaar en 6 maanden**.

Dit kan een fout van de tolk of een tikfout van de protection officer zijn geweest.

2.3.3.

Bovendien, kan de realiteit van **de vonnis** tegen verzoeker niet ter discussie worden gesteld op grond dat zijn identiteit in twijfel wordt getrokken door verwerende partij en dat hij slechts een kopie (en niet het origineel) heeft ingediend.

Enerzijds, is hierboven aangetoond dat **de identiteit van verzoeker** door verwerende partij redelijkerwijs niet in twijfel wordt getrokken en integendeel, gelet op de talrijke overgelegde originele documenten en kopieën, **als vaststaand dient worden aangenomen**.

Anderzijds, **is het feit dat corruptie in Irak bestaat, niet voldoende om de bewijskracht van een document te verwerpen**. Dit zou een te zware bewijslast leggen op de verzoeker van internationale bescherming, hetgeen in strijd is met wat de Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen bepleit (zie hierboven: §§ 196-197 van het « Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status »).

Ten einde, **bevat de kopie van de vonnis alle elementen** (zegel van de autoriteit ; officieel briefhoofd ; handtekeningen ; datum ; artikelen van de overtreden wet ; volledige identiteit van de veroordeelde ; enz) **waaruit blijkt dat het gaat om een kopie van een authentiek document**.

2.3.4.

*In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, zou het niet volstaan dat de verzoeker **zijn excuses** aanbiedt om een gevangenisstraf van 2,5 jaar te ontlopen en « hooguit 30 dagen detentie riskeren ».*

Als het waar is dat voor deserteurs die tussen januari 2014 en januari 2017 hun post zijn ontvlucht, weliswaar een algemene amnestie afgekondigd is om de troepen te motiveren zich opnieuw bij het leger te voegen om de Islamitische Staat te bestrijden, voor leden van het leger die na januari 2017 - zoals verzoeker die in september 2019 is vertrokken - is er geen amnestie afgekondigd (COI Focus: « Irak - De toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie », 31.03.2020, pp. 10-11, zie administratief dossier):

[...]

De analyse van de verwerende partij is onjuist en de straf die de verzoeker riskeert in geval van terugkeer omwille van zijn desertie is onevenredig en/of disproportioneel.

2.3.5.

*Hoewel elke Staat **soeverein** zijn eigen wetten vaststelt, blijft het zo dat een onevenredig en/of disproportioneel straf onder onmenselijke detentieomstandigheden, zoals in Irak. maakt vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Geneve en artikel 48/3, §2, van de Vreemdelingenwet: [...]*

De grootste voorzichtigheid is dus geboden.

Ter conclusie. *is het duidelijk dat de argumenten die verwerende partij heeft aangevoerd om de vrees van verzoeker met betrekking tot zijn desertie in twijfel te trekken, duidelijk ontoereikend zijn.*

De vrees van verzoeker is gegrond, zowel gezien de Iraakse wet over desertie als de veroordeling tegen hem.

Verzoeker dient de vluchtelingenstatus krijgen.

Prima facie, *heeft verzoeker een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Geneve wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin.*

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat [...]

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn zijn verklaringen eenduidig en van goede trouw en komen zij overeen met de beschikbare informatie. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Irak.

Bovendien menen we dat verwerende partij haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. De motivering van de verwerende partij is niet draagkrachtig. De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging (48/3) of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade (48/4).

Zij dient internationale bescherming te krijgen.

Subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4. &?. c). van de Vreemdelingenwet

Wat het voordeel van subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, vertrouwt de verzoeker op de wijsheid van Uw Raad."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- "3. Nationaliteitsbewijs*
- 4. Militair boekje*
- 5. Verblijfskaart*
- 6. Twee opleidingsattesten van het leger*
- 7. DHL envelop*
- 8. Paspoort*
- 9. Identiteitskaart*
- 10. Militaire badge".*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid worden de aangevoerde middelen samen behandeld.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dient erop gewezen dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden

zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

7. Verder voert verzoeker de schending van artikelen 1 tot 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar licht hij nergens toe hoe hij deze artikelen geschonden acht.

8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

9. Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielmotieven, met name dat hij in de uitoefening van zijn job als militair problemen kende met de militie Asaeb ahl Haq (AAH) die hem trachtte te rekruteren en dat hij ten gevolge van de vlucht uit Irak veroordeeld werd voor desertie.

Verweerder besloot terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen met AAH op basis van het geheel van volgende vaststellingen:

- verzoeker slaagde er niet in om eenduidig uit te leggen waarom net hij gekozen werd door de militie en kwam bovendien niet verder dan loutere beweringen;
- het is opmerkelijk dat de militieleden verzoeker zomaar zonder meer zouden hebben gevraagd om met hen samen te werken, terwijl logischerwijs kan verondersteld worden dat zij eerst zouden hebben gepolst naar verzoekers mening om zo een duidelijk zicht te krijgen op zijn potentiële loyaliteit, te meer verzoeker lid was van het Iraaks leger en dus overheid, die net de milities bestrijden;
- verzoekers verklaringen en gedragingen volgend op het telefoontje, dat verzoeker van de militie ontving, zijn inconsistent, aangezien verzoeker niet aannemelijk kan toelichten waarom hij besloot de volgende onbekende telefoonoproepen niet te beantwoorden;
- het is niet aannemelijk dat verzoeker zijn eigen eenheid niet op de hoogte stelde van het telefoontje, noch gepolst heeft bij zijn collega's of zij ook dergelijke telefoons hebben ontvangen;
- verzoekers beslissing om de onbekende telefoons niet meer op te nemen en niemand van zijn eenheid in te lichten staat in schril contrast met zijn beslissing de kazerne te verlaten en een aantal dagen met verlof te gaan – waarover hij bovendien de ene keer stelt dat hij zelf verlof vroeg en de andere keer dat hij het bevel kreeg verlof te nemen;
- wat betreft de vermeende aanval bevatten verzoekers verklaringen voor de DVZ en zijn verklaringen voor het CGVS tegenstrijdigheden aangaande de omstandigheden ervan;
- de door verzoeker neergelegde klacht, die hij zou hebben ingediend na de aanval, heeft geen bewijswaarde en betreft hoe dan ook een loutere weergave van hetgeen M.A. toen verklaarde ten aanzien van de politie;
- gelet op verzoekers verklaringen dat de militie handlangers heeft binnen elke instantie in Irak houdt het geen steek dat hij er enerzijds niet zou hebben bij stilgestaan dat ze mogelijks verzoekers doen en laten in de gaten zouden houden en dat hij bovendien zelf bij de paspoortinstantie langsging voor het aanvragen en afhalen van zijn paspoort;
- uit niets blijkt dat verzoeker voorts nog door de militie werd of wordt gezocht en risico loopt door hen te worden gedood;
- dat verzoeker naast het feit dat hij probleemloos een paspoort kon aanvragen en verkrijgen, ook een visum kon regelen, de luchthaven kon bereiken én vervolgens legaal het land kon verlaten via de luchthaven van Basra is niet aannemelijk, te meer gezien verzoeker stelde dat hij op weg naar de luchthaven *checkpoints* passeerde zonder enige problemen en uit de landeninformatie blijkt dat *checkpoints* net de plaatsen zijn die effectief geïnfiltreerd zijn door de milities.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen en *post factum* verduidelijken van eerder afgelegde en reeds beoordeelde verklaringen (aangaande de reden waarom net hij persoonlijk benaderd werd door AAH; zijn gedragingen na het telefoontje van de militie; het gegeven dat hij zijn eenheid niet heeft ingelicht over de benadering door AAH; zijn verlof; de aanval), het tegenspreken van de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten (inzake de klacht volgend op de aanval), het op algemene wijze aanhalen van de omstandigheden tijdens het interview bij de DVZ, het poneren van een vrees voor vervolging voor AAH en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (inzake de vaststelling dat de leden van de militie hem hebben benaderd zonder eerst zijn loyaliteit na te gaan; de conclusie dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker zijn eenheid niet heeft ingelicht over de benadering door AAH; de vaststellingen inzake zijn gedrag na de aanval en zijn probleemloos en vlot vertrek uit Irak), wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. Wat betreft zijn desertie legt verzoeker in het verzoekschrift uit dat hij deze vrees niet aan de DVZ heeft gemeld omdat hij door de officier bij de DVZ werd verzocht om de redenen waarom hij Irak had verlaten te noemen.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat bij de DVZ niet enkel werd geïnformeerd naar zijn vertrekmotieven, doch ook naar eerdere veroordelingen door een rechtbank, waarop verzoeker negatief antwoordde (*"Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld?"*, "Nee", vragenlijst CGVS van 1 oktober 2021, vraag 3.2.). Dat verzoeker tijdens het interview bij de DVZ in oktober 2020 uitdrukkelijk aangaf nooit te zijn veroordeeld door een rechtbank, terwijl hij in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS een kopie voorlegt van het vonnis inzake zijn desertie, waaruit blijkt dat hij in februari 2020 zou zijn veroordeeld, ondermijnt de waarachtigheid van zijn relaas.

Verzoeker houdt in het verzoekschrift nog voor dat hij niet op de hoogte was van zijn veroordeling. Dit kan echter niet worden aangenomen gelet op verzoekers eigen verklaringen dat hij contact onderhoudt met zijn vriend, die hem de documenten opstuurde (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 18).

De vaststelling dat verzoeker zijn (zelfs eventuele) desertie bij de DVZ in het geheel onvermeld heeft gelaten doet wel degelijk fundamenteel afbreuk aan zijn voorgehouden vrees in geval van terugkeer omwille van deze desertie.

11. Voorts stelt verweerder terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de strafmaat die hem boven het hoofd hangt ten gevolge van de vermeende desertie, dat het door verzoeker neergelegde vonnis geen bewijswaarde heeft en dat – mede gelet op de landeninformatie – desertie niet onevenredig of disproportioneel wordt bestraft door de Iraakse autoriteiten.

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter bevestigen van één van de uiteenlopende strafmaten die hij verklaard heeft, het benadrukken van de authenticiteit van het vonnis, het verwijzen naar algemene landeninformatie inzake desertie en benadrukken dat de straf die hij riskeert omwille van zijn desertie onevenredig en/of disproportioneel is. Hij slaagt er hiermee echter niet in de motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en terecht en pertinent zijn, te weerleggen. Verzoeker toont niet concreet aan dat de aangevoerde veroordeling wegens desertie, indien al waarachtig – *quod non* -, in zijn hoofde een vluchtelingerechtelijke vrees voor vervolging betreft.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Basra geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS